

«ΛΙΛΙΟΜ» Θίασος 'Αλίκης.

Ο Ουγγρος Φράντς Μολνάρ, ο συγγραφέας του έργου «Λιλιόμ», που ανέβασε με επιμέλεια ο θίασος 'Αλίκης, δεν είναι ο τυχαίος συγγραφέας. Μέσο' την παγκόσμια θεατρική παραγωγή πολλά από τα έργα του κύρια δέ «ο Διάβολος» πανευρωπαϊκή μπορεί να πει κανείς επιτυχία, βαραίνουν και υπολογίζονται. Ο Φράντς Μολνάρ έχει φλέβα θαυμαστοῦ σατυρογράφου, τούς τύπους που μᾶς παρουσιάζει τούς ζωντανεύει αναντίρρητα με θαυμαστή λεπτότητα και δὲν τοῦ λείπει ἀκόμα ἡ σκέψη καὶ ἡ λυρική διάθεση.

Ἐτσι στὸ «Λίλιομ» βρίσκει ὁ θεατὴς τύπους ωραίους, ἀνθρώπινους, γεμάτους ἀπὸ τὸν παλμὸ μιᾶς ἐσωτερικῆς ζωῆς, βρίσκει διάθεση λυρική, που συγκινεῖ πολλές φορές, βρίσκει μιὰ σάτυρα εὐχάριστη καὶ ἀπαλή. Ἀλλὰ στῶν «σκέψεων» τὸ κεφάλαιο, μετὰ τὸ χαριτωμένο «Λίλιομ» ἔχασε τὸ παιχνίδι, ὁ Μολνάρ. Ὡς τὴ στιγμή που παρουσιάζει εἰκόνες ἀπὸ τὴ ζωὴ, ὡς τὴ στιγμή που παρουσιάζει τύπους, δρᾶμα τοῦ δρόμου, τοῦ σπιτιοῦ, τοῦ ἔρωτα, τῶν αἰσθημάτων που ἀλληλοσυγκρούονται: ἑνὸς ωραίου ἀλήτη—τοῦ Λίλιομ—που ἀγαπάει μετὰ τὸν δικὸν τρόπο, που χάνεται στὸν βοῦρκο τοῦ ἐγκλήματος ἐνῶ στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του δὲν εἶναι παρὰ ἕνας... ἄγγελος, ἕνα παιδί μεγάλο παραστρατημένο, ὡς τὴ στιγμή λοιπὸν αὐτῆ, ὁ Φράντς Μολνάρ μᾶς δίνει ἕνα ἔργο ἄρτιο, ἔξυπνο, γεμάτο ἀπὸ ἀνθρωπιά καὶ πόνο. Λαμπρά. Ἀπὸ τὸ τέλος ὅμως τῆς δευτέρας πράξεως που ἐπιχειρεῖ ν' ἀνέβει ὡς τὸν... οὐρανό, που κάνει μεταφυσική, που ρίχνεται στὰ κύματα μιᾶς πρόχειρης, ἀνιάρτης φιλοσοφίας, χάνει τὸ «Λίλιομ» τὸν ωραῖο δρόμο του. Καὶ ὁ θεατὴς παλεύει γιὰ ν' ἀντιληφθεῖ πρὸς τί ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀστυνομίας του, ἢ μετὰ θάνατον ζωῆ, πολὺ ἀχνά, φτηνά, ὠχρὰ ζωγραφισμένη ἐπὶ πλέον. Ἀλλὰ καὶ μέσο' τὸ παραστράτημα τῆς τρίτης πράξεως καὶ στὸ ἀποτυχημένο φιλοσοφικό του μακροβούτι διατηρεῖ κάποια φρεσκάδα ὁ Μολνάρ, σερβίρει τὴν ωραία λυρική του διάθεση καὶ σώζει κάπως τὴν κατάστασιν με μερικά ἀξιοσημεῖωτα εὐρήματα που παραθέτει ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Τὸ «Λίλιομ» ἀναβιβάσθηκε μετὰ περισσὴν ἐπιμέλεια. Ὁ θίασος 'Αλίκης ἔκανε ὅτι τοῦ ἦταν δυνατὸ γιὰ νὰ μὴ συντριβεῖ ἀπὸ τίς δυσκολίες τοῦ λεπτοῦ, τοῦ ἀληθινὰ «παράδοξου» αὐτοῦ ἔργου, που μιὰ πετυχημένη ἐρμηνεία του εἴχανε παρακολουθήσει πρὸ μηνῶν οἱ Ἀθηναῖοι, στὴν ὁμώνυμη ταινία, ἀπὸ καλοὺς ἠθοποιούς τῆς Γαλλικῆς ὀθόνης.

Ὁ κ. Μουσοῦρης στὸ ρόλο τοῦ ωραίου ἀλήτη Λίλιομ δημιούργησε πραγματικὰ καὶ «κράτησε» κι' αὐτοὺς ἀκόμα που εἴχαν

δει τον Μπουαγιέ στον ίδιο ρόλο, τον Μπουαγιέ, που είχε δώσει στην ταινία έναν ασύγκριτο, θαυμάσιο Λίλιου. Έπαιξε φυσικότητα, ανθρώπινα και έχει δικαίωμα να υπολογίζει σε μια απ' τις πολλές του επιτυχίες τον τρόπο που υποδύθηκε το ρόλο αυτόν. Το ίδιο και η κ. Άλίκη. Ήταν μια εύγενικιά και πονεμένη Τζούλια γεμάτη έσωτερικότητα, έφθασε δε στο δημιουργικό ζενίθ της στο τέλος μιας εικόνας της δεύτερας πράξεως, που ακράτητη ξέσπασε σε λυγμούς, την ώρα που όλοι γύρω της ζούνε και αναπνέουν μ' ευθυμία.

Ο κ. Λογοθετίδης έδωσε επίσης όλο το μέτρο των θαυμαστών δυνάμεών του σε ένα ρόλο δυσκολώτατο: Το Φιτσιούρι και έπαιξε συγκρατημένα κι' εκεί ακόμα που θά υπήρχε φόβος να παρασυρθεί από το θαυμαστό του κωμικό δαιμόνιο.

Πολύ καλοί ακόμα ο κ. Γαλανός, ο κ. Γιαννίδης, η Κα Παπαδοπούλου, και ο κ. Τριανταφυλλίδης.

ΑΛΕΚΟΣ Μ. ΛΙΔΩΡΙΚΗΣ